

Sygn. akt **XX GC 642/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący –	SSO Agnieszka du Château
Protokolant –	Marta Wiśniewska

po rozpoznaniu 19 lutego 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) spółka akcyjna w W.**

przeciwko **A. K.**

o zapłatę 139.096,61 zł

I. Zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda Bank (...) S.A. w W. kwotę 139.096,61 zł (sto trzydzieści dziewięć tysięcy dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt jeden groszy).

II. Oddała powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda Bank (...) spółka akcyjna w W. kwotę 10.583 zł (dziesięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. Zasądza z rachunku Skarbu Państwa na rzecz A. S. kuratora ustanowionego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem wynagrodzenia kuratora.

SSO Agnieszka du Château

Sygn. akt XX GC 642/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 września 2016 r. powód Bank (...) spółka akcyjna w W. wniósł o zasądzenie w postępowaniu nakazowym od pozwanego A. K. kwoty 150.670,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany posiada względem powoda wymagalne zadłużenie z tytułu zawartej umowy kredytowej. Z uwagi na brak spłaty wymagalnej wierzytelności powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu oraz wezwał go do spłaty powstałego zadłużenia. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie zapłacił. Roszczenie w zakresie odsetek znajduje ono oparcie w treści umowy kredytu oraz w cenniku.

W dniu 04 listopada 2016 r. Sąd uwzględniając żądanie powoda wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (nakaz – k.63).

Wobec braku możliwości doręczenia pozwanemu wydanego nakazu, Sąd postanowieniem z dnia 14 lipca 2017 r. uchylił nakaz zapłaty, a następnie ustanowił na rzecz pozwanego kuratora procesowego dla osoby nieznanej z miejsca pobytu w osobie pracownika IV Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie A. S. (postanowienie – k.98, postanowienie – k.109).

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 października 2017 r. kurator procesowy, działający w imieniu pozwanego, wniósł o oddalenie powództwa oraz przyznanie wynagrodzenia (odpowiedź na pozew – k.124). W uzasadnieniu wskazał, że strona powodowa nie udowodniła swojego roszczenia w zakresie należności głównej oraz w zakresie należności odsetkowej. Dowody na poparcie tych okoliczności stanowią jedynie dokumenty prywatne, w oparciu o które nie jest możliwe stwierdzenie, że dochodzone pozwem żądanie została skutecznie udowodnione. Dodatkowo wskazał na bezskuteczność dokonanego przez powoda wypowiedzenia z uwagi na jego zastrzeżenie pod warunkiem zawieszającym, co przedmiotowe powództwo czyni co najmniej przedwczesnym. Kurator wskazał też przedwczesność powództwa z powodu nieskutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej, przesłanego na adres, pod którym pozwany nie mieszkał.

W dalszym toku postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Bank (...) spółka akcyjna w W. (dalej: Bank) zawarł w dniu 22 kwietnia 2015 r. z pozwanym A. K. legitymującym się dowodem osobistym o nr (...) oraz nr pesel: (...) prowadzącym działalność gospodarczą pn. (...) pod adresem „ul. (...), (...)-(...) W.”, umowę o kredyt gotówkowy w PLN o nr (...) (umowa – k.6).

Zgodnie z §1 pkt 1 umowy pozwany jako kredytobiorca posiadał w powodowym Banku rachunek o nr (...). Przedmiotem umowy było udzielenie kredytu w walucie polskiej w wysokości 145.000,00 złotych w celu finansowania bieżącej działalności na okres od dnia zawarcia umowy do dnia wymagalności kredytu (§1 pkt 2 – 4 umowy). W umowie strony ustaliły, że oprocentowanie kredytu będzie miało charakter stały w wysokości 10%, według stawki dla zadłużenia przeterminowanego zgodne z aktualnym cennikiem (§1 pkt 5 – 8 umowy). Uruchomienie kredytu miało nastąpić w formie jednorazowego przelewu na rachunek bieżący pozwanego prowadzony przez Bank (§1 pkt 9 umowy). Określając sposób i terminy spłaty kredytu strony ustaliły, że nastąpi to w ramach 72 miesięcznych rat, obejmujących kapitał i odsetki od kredytu płatnych 10 dnia każdego miesiąca spłaty, począwszy od miesiąca następnego po zawarciu umowy kredytu (§1 pkt 14-15 umowy).

W zakresie nieuregulowanym umową strony wskazały, że zastosowanie będą miały przepisy Regulaminu oraz Cennika usług stanowiących integralną część umowy, które pozwany w chwili podpisania umowy otrzymał oraz zaakceptował (§3 pkt 1-2 umowy, regulamin – k.8).

Na podstawie §6 Regulaminu powód zobowiązany był do oddania do dyspozycji pozwanego na okres kredytowania oznaczony w umowie określoną kwotę pieniężną, a pozwany zobowiązuje się do korzystania z środków pieniężnych na warunkach określonych w umowie oraz zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z należnymi odsetkami, prowizjami i opłatami związanymi z jego uruchomieniem. W §6 ust 2 regulaminu wskazano, że umowa jest zawierana i podpisana przez osoby należycie umocowane. Jakikolwiek zmiany w umowie wymagały zachowania formy pisemnej (§6 ust 3 regulaminu). W okresie trwania umowy kredytu pozwany zobowiązany był do niezwłocznego informowania Banku o zmianie adresu siedziby i adresu do korespondencji, pod rygorem uznania za skuteczne doręczenia wszelkiej korespondencji kierowane pod dotychczasowy adres korespondencyjny. W §10 ust 1 pkt 3 regulaminu wskazano, że do kosztów kredytu wliczają się odsetki za zadłużenie przeterminowanego w wysokości i warunkach określonych w cenniku usług będących integralną częścią umowy. W przypadku braku spłaty zobowiązań wynikających z umowy kredytu przez pozwanego w terminie, Bank uprawniony był do podjęcia czynności monitorujących takich

jak: wiadomości sms, telefonów monitujących, wezwań do zapłaty, przy czym rodzaj i kolejność podejmowanych przez pozwanego działań monitujących będzie adekwatna do możliwości komunikacji z pozwanym oraz historii jego dotychczasowej współpracy z bankiem (§16 ust 1 i 2 regulaminu). W sytuacji niedotrzymania przez pozwanego warunków udzielenia kredytu Bank uprawniony był do wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30- dniowego terminu wypowiedzenia (§18 ust 1 ppkt 6 regulaminu). W §18 ust 2 ppkt 8 regulaminu wskazano, że za niedotrzymanie warunków udzielonego kredytu uznaje się opóźnienie w spłacie należności z tytułu kredytu.

W związku z niedotrzymaniem przez pozwanego A. K. warunków udzielonego kredytu w postaci opóźnienia w spłacie należności z tytułu udzielonego kredytu, powód w dniu 25 kwietnia 2016 r. wypowiedział umowę kredytu oraz wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia. Pismo stanowiące wypowiedzenie umowy kredytu zostało wysłane na wskazany przez pozwanego adres siedziby mieszczący się przy ulicy (...), (...)-(...) W. (wypowiedzenie – k.15, potwierdzenie odbioru – k.16).

W związku z brakiem zapłaty Bank w dniu 20 lipca 2016 r. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych Banku (...) S.A. w W. o nr C. (...), w którym wskazał, że w księgach rachunkowych banku figuruje wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy o kredyt gotówkowy w PLN nr (...)z dnia 22 kwietnia 2015 r. ewidencjonowanej na rachunku nr (...), w wysokości wg. stanu na dzień 20 lipca 2016 roku w kwocie:

1. 139.096,61 zł tytułem należności głównej,
2. 9.356,83 zł tytułem odsetek umownych od należności głównej za okres od 10 września 2015 r. do dnia 19 czerwca 2016 r.,
3. 2.216,88 zł tytułem odsetek przeterminowanych naliczonych od należności głównej za okres od 11 października 2015 r. do dnia 19 lipca 2016 r. w kwocie 2.216,88 zł.

Wyciąg z ksiąg banku został opatrzony pieczęcią Banku oraz podpisami pełnomocników C. S. i K. K., którzy na podstawie pełnomocnictwa nr (...) byli upoważnieni do samodzielnego reprezentowania Banku oraz do składania łącznie z inną upoważnioną osobą oświadczenia woli dotyczącego praw i obowiązków majątkowych Banku w zakresie wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i wyciągów z ksiąg Banku (wyciąg – k.17, pełnomocnictwo – k.49, KRS powoda – k.50).

W dniu 20 lipca 2016 r. Bank wezwał pozwanego do zapłaty kwoty powstałego zadłużenia. Pismo wzywające do zapłaty zostało wysłane na wskazany przez pozwanego w umowie kredytu adres siedziby mieszczący się przy ulicy (...), (...)-(...) W. (wezwanie – k.18, potwierdzenie odbioru – k.19).

Łączna kwota zadłużenia pozwanego z tytułu niespłaconego kredytu wynosiła 139.096,61 złotych (wyciąg łączny – k.24-48).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów dołączonych do pozwu. Autentyczność przedstawionych dowodów z dokumentów nie była kwestionowana przez którąkolwiek ze stron postępowania. Także w ocenie Sądu nie zachodzą żadne okoliczności poddające w wątpliwość ich wiarygodność.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w części.

Mając na uwadze reguły postępowania dowodowego wskazać należy, że obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

W niniejszej sprawie pomiędzy stronami postępowania spornym było to, czy umowa kredytu łącząca strony była ważna. Działający w imieniu pozwanego kurator procesowy podniósł również zarzuty odnoszące się do braku udowodnienia roszczenia co do zasady i co do wysokości w oparciu o zaofiarowany materiał dowodowy, jak i do przedwczesności roszczenia wobec nieskutecznego wypowiedzenia umowy.

W ocenie Sądu mając na względzie twierdzenia stron oraz przedstawione na ich poparcie dowody, żądanie powoda okazało się częściowo zasadne.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988 z późn. zm. zwane dalej Prawo bankowe) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powód domagał się zapłaty dochodzonej pozwem kwoty argumentując, że wierzytelność względem pozwanego stała się wymagalna na skutek zaległości, które powstały w spłacaniu kredytu. Wywodził swoje roszczenie z treści art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Niewykonanie zobowiązania zachodzi wówczas, gdy zachowanie dłużnika nie odpowiadało spełnieniu świadczenia, natomiast nienależyte wykonanie zobowiązania ma miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany.

Wobec najdalej idącego zarzutu podniesionego w odpowiedzi na pozew dotyczącego nieważności umowy z uwagi na jej podpisanie przez osoby nieumocowane przez Bank, Sąd nie podziela przedstawionej na tą okoliczność argumentacji.

Zgodnie z treścią art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać.

Mając powyższe na uwadze Sąd zauważa, że działający w imieniu pozwanego kurator procesowy nie poparł swojej argumentacji jakimkolwiek dowodem, co zarzut ten czyni w całości niewiarygodnym. Twierdzenie w zakresie nieważności umowy sprowadzały się do stwierdzenia, że osoby ją podpisujące w imieniu powoda nie posiadały odpowiedniego umocowania. Abstrahując już od braku inicjatywy dowodowej w tym zakresie, Sąd jednocześnie stwierdza, że powód dostatecznie udowodnił fakt zawarcia między stronami umowy. Jak wynika z umowy osoby, które ją w imieniu powoda podpisały legitymowały się pełnomocnictwem o nr. (...) i (...). Poza podpisami tych osób na umowie znajduje się również pieczęć firmowa Banku. W konsekwencji pomimo faktu, że umowa kredytu stanowi w tym przypadku dokument prywatny, spełniający przesłanki wskazane w art. 245 k.p.c., Sąd przy braku przekonujących zarzutów pozwanego ocenił ją jako wiarygodne źródło dowodowe potwierdzające fakt zawarcia ważnej umowy kredytu między stronami.

Nieuzasadnione były twierdzenia zawarte w odpowiedzi na pozew co do braku udowodnienia istnienia roszczenia głównego co do zasady i co do wysokości w oparciu o załączone do pozwu dowody, w tym w szczególności dokument w postaci wyciągu z ksiąg banku z k.17.

Powód na wykazanie zasadności roszczenia głównego przedstawił wyciąg z ksiąg bankowych (k.17). Zgodnie z art. 95 ust. 1 Prawa Bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzane na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Stosownie do ust. 1a tego przepisu, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w nim w postępowaniu cywilnym.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że przedmiotowy wyciąg z ksiąg banku spełnia wymogi dokumentu prywatnego. Także w literaturze przedmiotu panuje zgodność co do tego, że wyciągi z ksiąg bankowych stanowią dokumenty prywatne (Zbigniew Ofiarski, Komentarz do art. 95 prawa bankowego, Lex). Powołany przez powoda dokument spełnia wymogi dokumentu prywatnego - zawiera pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez osoby uprawnione wskazane w pełnomocnictwie znajdującym się na k.49 – C. S. oraz K. K.. Nadto dokument ten koreluje z innymi dowodami przedstawionym przez powoda jak umowa kredytu i wezwania do zapłaty, na które strona pozwana - co istotne - nie odpowiadała.

Uznać należało w związku z tym, że dokument prywatny jakim był Wyciąg z Ksiąg Bankowych stanowi dostateczny dowód istnienia roszczenia i jego wysokości. Należy jedynie mieć na względzie, że moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza, niż dokumentu urzędowego, ponieważ nie korzysta on z domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Jego przydatność dla wykazania określonej okoliczności powinna być oceniana w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu całokształtu zebranego w sprawie materiału.

Strona pozwana przeczyła wszystkim okolicznościom wskazywanym przez powoda. Działający w imieniu pozwanego kurator procesowy podważał wiarygodność i rzetelność tego dokumentu, odpisów, wyciągów i kopii. Nie kwestionował jednak faktu zawarcia umowy kredytu, podnosząc jedynie niczym nie poparty zarzut nieważności umowy. Wskazać przy tym należy na niekonsekwencję procesową w ramach realizowanego za pozwanego prawa do obrony w procesie cywilnym, bowiem skoro w odpowiedzi na pozew nie kwestionowano zawarcia umowy kredytu, jak również istnienia pozostałych okoliczności, tj. że pozwany podpisał umowę kredytu i posiadał rachunek w powodowym Banku, to logicznym jest, iż zadłużenie które powstało na tym rachunku winno obciążać pozwanego.

Sam fakt, że dokument Wyciągu z Ksiąg Rachunkowych ten nie ma charakteru dokumentu urzędowego, nie pozbawia tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności, był przedmiotem rozważań i badania przez sądy powszechne (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 czerwca 2016 r. sygn. akt I ACa 1758/15, opubl. Legalis).

Zdaniem Sądu Okręgowego oznacza to, że fakty zawarte w treści dołączonego do pozwu wyciągu z ksiąg bankowych pozwanego z dnia 20 lipca 2016 r. (k-17) Sąd Okręgowy miał obowiązek uznać za ustalone (por. art. 244 § 1 k.p.c.), ponieważ to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, że treść tego dokumentu bankowego nie jest zgodna z prawdziwym stanem rzeczy (por. art. 252 k.p.c.) (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 05 lutego 2014 r. sygn. akt I ACa 667/13, opubl. Legalis).

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut bezskuteczności dokonanego przez powoda wypowiedzenia wobec nieskutecznego zdaniem kuratora procesowego doręczenia. Zgodnie z treścią umowy oraz regulaminu złożonego wraz z pozwem wynika, że pozwany miał obowiązek informowania Banku o zmianie adresu siedziby lub adresu do korespondencji. Stanowił o tym wprost §7 lit. f ppkt 2 (k.8v). Uchybienie temu obowiązkowi skutkowało zastosowaniem rygoru zgodnie z którym doręczenie na dotychczas aktualny adres było uznawane za skuteczne. Z dalszych dowodów załączonych przez powoda wynika, że na wskazany przez pozwanego adres mieszczący się przy ul. (...), (...)-(...) W., powód kierował pisma stanowiące wypowiedzenie umowy oraz wezwanie do zapłaty (wypowiedzenie – k.15). Co prawda pisma ta nie zostały odebrane przez pozwanego osobiście, a jak wynika z załączonych dowodów upoważnioną osobę, co w żaden sposób nie podważa zdaniem Sądu skuteczności dokonanego wypowiedzenia. Ponadto wskazać należy, że poza ww. adresem powód jednocześnie kierował do pozwanego pisma na adres zamieszkania wskazany w umowie tj. ul. (...), (...)-(...) W.. Korespondencja ta nie została jednak odebrana przez pozwanego (wypowiedzenie – k.13). Natomiast sama podstawa wypowiedzenia wynikająca z treści umowy oparta była na powstaniu po stronie pozwanego opóźnień w spłacie kredytu - co zgodnie z §18 ust 1 ppkt 6 w zw. z 18 ust 2 ppkt 8 Regulaminu, stanowiło wbrew twierdzeniom zawartym w odpowiedzi na pozew o skuteczności dokonanego wypowiedzenia. Zadłużenie bowiem powstało, kredyt nie był przez pozwanego zgodnie z ustaleniami umownymi spłacany.

Niezasadne okazało się także zawarte w odpowiedzi na pozew stanowisko co do tego, że przed dokonaniem wypowiedzenia powód winien wdrożyć procedurę upominawczą. Obowiązek ten nie wynika ani z treści umowy, ani też z treści regulaminu. Treść stosunku prawnego łączącego strony stanowi jedynie o tym, że w przypadku braku spłaty zobowiązań Bank ma możliwość podjęcia czynności monitujących, przy uwzględnieniu współpracy pozwanego z Bankiem. Mając na uwadze fakt, że pozwany na bardzo wczesnym etapie spłaty kredytu popadł w opóźnienia, jak również to, że nie odpowiadał na kierowane przez Bank pisma, przepisy Regulaminu upoważniały Bank do tego, aby pominąć podjęcie wobec pozwanego czynności monitujących oraz w wypowiedzeniu jednocześnie wystąpić z wezwaniem do zapłaty. Zgodnie z §18 ust 1 ppkt 1-6 regulaminu w przypadku niedotrzymania przez pozwanego warunków umowy, Bank uprawniony był do wypowiedzenia umowy, jak również zażądania zabezpieczenia spłaty kredytu, co mogło mieć postać wezwania do zapłaty zadłużenia.

Mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że powód w wystarczającym zakresie (tj. na podstawie umowy kredytu, wyciągu z ksiąg banku, wezwań do zapłaty) udowodnił istnienie wysokości żądania głównego kwoty 139.096,61 złotych. Wysokość roszczenia wystarczająco wykazał Bank wyciągiem z konta z k.24-48.

Jednocześnie powództwo należało oddalić w pozostałym zakresie, w jakim obejmuje ono żądanie zasądzenia odsetek umownych w kwocie 9.356,83 zł, odsetek od przeterminowanego zadłużenia w kwocie 2.216,88 zł oraz dalszych odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty należności głównej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, z uwagi na ich nieudowodnienie co do zasady oraz co do wysokości.

Zgodnie z treścią łączącej strony umowy §1 ust 3 ppkt 8 oraz §3 ust 1 wysokość i warunki naliczania odsetek za opóźnienie uregulowane zostało w „Cenniku usług” stanowiących integralną część umowy. Stanowił o tym także §10 ust 1 ppkt 3 Regulaminu, zgodnie z którym wysokość i warunki obliczenia odsetek od zadłużenia przeterminowanego określał „Cenniku usług”.

W aktach sprawy brak jest jednak dowodu z dokumentu w postaci „Cennika usług”, o którym mowa w umowie oraz regulaminie, co sprawia, że żądanie zapłaty ponad kwotę należności głównej dochodzone pozwem nie zostało przez powoda w jakikolwiek sposób udowodnione. Pozostałe dowody z dokumentów, w tym m.in. wyciąg z ksiąg banku uniemożliwiają dokonanie przez Sąd oceny, przy stanowisku strony pozwanej, kwestionującej wysokość zobowiązania odsetkowego, czy sposób oraz wysokość skapitalizowanych przez powoda odsetek za opóźnienie, jak również dalsze roszczenie odsetkowe od kwoty należności głównej jest usprawiedliwione, co do zasady i wysokości. W opisanym wyżej zakresie powód nie sprostał obowiązkowi wyrażonemu w art. 6 k.c., zgodnie z którym, obowiązek udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Konsekwencją powyższego musiało być oddalenie powództwa w tej części jako nieudowodnionego.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 69 ust 1 prawa bankowego w zw. z art. 471 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę należności głównej w wysokości 139.096,61 zł, o czym orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku. Jednocześnie powództwo a contrario art. 481 k.c. oddalono w pozostałej części, o czym Sąd orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono jak w pkt 3 sentencji, zgodnie z zasadami z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. Powód nieznacznie uległ w żądaniu pozwanemu, Sąd obciążył pozwanego w całości. Na wysokość poniesionych przez stronę powodową kosztów składały się koszty opłaty stosunkowej od pozwu (1.750 zł i 5.216 zł), opłata od pełnomocnictwa udzielonego osobie składającej w imieniu powoda pozew (17 zł) oraz koszty zaliczki na poczet wynagrodzenia kuratora procesowego ustanowionego w trybie art. 144 k.p.c. (3.600 zł).

Dodatkowo w pkt 4 sentencji wyroku, w oparciu o §1 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (dalej: rozporządzenia), Sąd przyznał działającemu w imieniu pozwanego kuratorowi procesowemu w osobie pracownika IV Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie Pani A. S. wynagrodzenie z wpłaconej przez powoda zaliczki w wysokości 3.600 złotych.

W ocenie Sądu, mając na względzie uzasadniony nakład pracy kuratora procesowego, podjęte czynności zmierzające do ustalenia adresu pobytu pozwanego, podjęcie aktywności procesowej w postaci wniesienia odpowiedzi na pozew oraz stawiennictwa na rozprawie, wysokość przyznanego wynagrodzenia jest w pełni adekwatna do podjętych czynności. Powyższe uzasadniało wykorzystanie całości uiszczonej na poczet wynagrodzenia kuratora procesowego zaliczki.

SSO Agnieszka du Château

ZARZĄDZENIE

(...)